
ZORAN ĐINĐIĆ
IN MEMORIAM

JEDNO TUŽNO SEĆANJE NA ZORANA ĐINĐIĆA

Sreo sam ga prvi put ispod čuvene lipe u dvorištu stare zgrade Filozofskog fakulteta početkom sedamdesetih godina. Bio je bruceš koji je radoznalim, živim pogledom posmatrao, u prolazu, nas prokazane profesore koje režim nije uspeo da udalji sa Univerziteta. U toku studija Zoran je stao na stranu kritički raspoloženih kolega da bi uskoro stekao prestiž među njima: izabrali su ga za predsednika Saveza studenata Filozofskog fakulteta. Učestvovao je u svim tada mogućim delatnostima studentske organizacije koja je pružala snažan otpor režimskim pritiscima. Sećam se jednog događaja iz Ljubljane gde je Zoran sa zagrebačkim kolegom Linom Veljakom i jednim slovenačkim kolegom (imena mu se ne sećam) bio uhapšen i odveden nekoliko kilometara van grada i ostavljen na cesti. To je bio ondašnji način „slovenačkog“ ispoljavanja represije.

Zoran Đinđić je bio vredan i pun radoznalosti student filozofije. Bio je stalni posetilac tada još žive Korčulanske letnje škole. Zanimali su ga inostrani profesori i studenti koji su bili aktivni učesnici na predavanjima i diskusijama. Ako se ne varam, Zoran se tada upoznao i sa Jirgenom Habermasom. Jednom su, pričalo se, osvanuli sa flašom vina na korčulanskoj plaži.

Sa kolegom Mihailom Markovićem bio sam u neke vrste arbitražnoj komisiji za odbranu Zoranovog diplomskog rada. Ocenili smo ga sa desetakom.

Po završetku studija konkurisao je za dodelu Humboltove stipendije. Zajedno sa pokojnim Gajom Petrovićem podržao sam ga kod *Humbolt-Stiftung*-a pa je otišao na studije u Frankfurt. Mislim da mu je Habermas predložio da ode u tihi Konstanc i da pod mentorstvom profesora Velmera napiše svoju disertaciju. U to vreme bio sam gostujući profesor u Gisenu i Konstancu. Svo slobodno vreme družili smo se i razgovarali o mnogim temama, filozofskim, pa i političkim u vezi sa dubokom krizom koja je zahvatila našu zemlju. U Nemačkoj je Zoran proveo više od jedne decenije i stekao značajno

iskustvo. Posle uspešno odbranjene doktorske disertacije vratio se u zemlju i nastavio sa intenzivnim intelektualnim radom. Sećam se da je prevodio Diltaja i napisao neke knjige sa različitim temama. Ako se ne varam, bio je biran za vanrednog profesora Filozofskog fakulteta u Novom Sadu. Međutim, obnova političkog pluralizma odvela ga je od filozofije u politiku. Ta njegova odluka bila je, na kraju, kobna po njega samoga, ali je njegov doprinos usponu Demokratske stranke bio zavidan. U Stranci smo zajedno radili upravo na produbljivanju demokratskog stila rada i ponašanja. U nekim stvarima smo se i žestoko sporili, ali je Zoranovo ponašanje prema meni, kao starom profesoru, bilo uzorno.

Ne mogu još da verujem da dragog Zorana Đinđića nema među nama. Žalost jedna neizmerna.